

Kamu Çalışanlarının Sesi

TÜRKAV

TÜRKİYE KAMU ÇALIŞANLARI
KALKINMA ve DAYANIŞMA VAKFI

Sayı: 18 • Ocak-Şubat 2006

Çağdaşlaşan Avrupa
Hergün ölüm saçarken,

Seyret uygar dünyayı
İnsan kanı içerken...

Asıl şimdi;

TANRI TÜRK'Ü KORUSUN!

www.turkav.org

Prof. Dr. Mustafa TURAN

Emperyalist Plan:

“Dinler Arası Diyalog”

“Dinlerine uymadıkça Yahudiler de Hıristiyanlar da asla senden razı olmayacaklardır. De ki, doğru yol ancak Allah'ın yoludur. Sana gelen ilimden sonra onların arzularına uyacak olursan andolsun ki, Allah'tan sana ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır.” (Bakara/120)

Emperyalist devletler, sömürmek istedikleri, zengin yer altı ve yer üstü kaynaklara sahip ülkelerin tarihini, soysal ve kültürel bütün değerlerini incelemeye önem vermişlerdir. Özellikle Doğu toplumları, bilimleri ve kültürleri üzerinde derin araştırmalar yapan Oryantalistlerin, 18. yüzyılın sonlarından itibaren Doğu ülkeleriyle ilgili konularda, özellikle de İslâmiyet'i ilgilendiren hemen her konuda çalışmalar yaptıklarını görmekteyiz. Süratle yeni ve modern bürolar kurularak yürütülen bu çalışmalar sayesinde Hıristiyan Batılı devletler, “Bir şeyi bilmek, aynı zamanda ona egemen olmak demektir.” düsturundan hareketle sahip oldukları bilgi üzerinden politikalar takip etmişler ve yavaş yavaş İslâm dünyasına egemen olmaya başlamışlardır. Gerek Oryantalist çalışmaların, gerekse Hıristiyan misyonerlerin faaliyetlerinin yoğunluk kazandığı dönemler ve bölgeler, iyi gözlemlenirse Osmanlı Devleti'nin yıkılması yönünde emperyalizmin takip ettiği yolun ne kadar geçerli olduğu daha iyi anlaşılır. Anlaşılacağı gibi emperyalist devletler, gayelerine uygun politikalar ve stratejiler belirlerken Osmanlı coğrafyası üzerinde yaşayan insanların sosyo-ekonomik yapılarını çok iyi incelemişler ve Osmanlı toplumunun kültürel değerlerinin de yıkılmasını hesap etmişlerdir. Unutulmamalıdır ki, manevi ve kültürel değerler, bir millet/topluluk için aynı zamanda güç kaynağı mesabesinde. Bu itibarla manevi ve kültürel değerlerin bozulması, yozlaşması veya yok olup gitmesi bir milletin direnme gücünün de kırılması anlamını taşıyacaktır.

Bugün dünyadaki enerji kaynaklarının bulunduğu coğrafyalara baktığımız zaman neredeyse hepsinin İslâm ülkelerinin bulunduğu mekânlar olduğu ve bu coğrafyalarda özellikle Osmanlı Devleti'nin tarih sahnesinden çekilmesinden itibaren kan ve göz yaşı ile birlikte emperyalist devletlerin, hegemon güç olarak hakimiyetlerini tesis ettiklerini görmekteyiz.

Bugün gelinen noktada emperyalist gelenek içinde yetmişmiş Batılı'nın, Doğu'da ve Doğu'ya dair yaptıkları çalışmaların/faaliyetlerin de emperyal bir gagesinin olduğu bir gerçektir. Dolayısıyla iki yüz yıldır sistemli bir şekilde yürütülen bu çalışmaların, İslâm ülkelerinde kültür

yozlaşması, manevi bağların zayıflaması, dini ve manevi değerlere yabancılaşmayı sağladığını görmekteyiz. Sömürünün zemini böylece hazırlanmıştır.

Osmanlı Devleti'nin yıkılmasından bu yana Emperyalist Batı'nın, İslâm dünyası ve Doğu ile ilgili düşüncelerini değiştirecek herhangi bir gelişme kaydedilmediğine göre ve Türkiye, (Batılı için) kültürel ve politik olarak Avrupa örneğine göre yeniden biçimlendirilmesi gereken bir bölge olması hasebiyle Emperyalist Batılı devletlerin ilgi ve ihtiras sahasının merkezinde bulunmaktadır. Bu sebeple emperyalist devletlerin tarihi misyonlarının değişmiş olabileceği ihtimalden uzak gözükmemektedir. Bugün Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu meselelere bakılırsa, tarihi misyonunun, dünyanın diğer halklarının politik kaderlerini çizmek olduğuna ve sonunda bunu tamamlayacağına inanan Batı'nın düşüncelerinde hiçbir değişiklik olmamıştır.

Hal böyle olunca yapılması gereken, Osmanlı'yı yıkan sebepler yeniden oluşturulabilir ve Türk toplumu önce parçalanır, maddi-manevi gücü kırılabilir ve Batı'nın istediği vechile yeniden şekillendirilebilir. (!)

Türkiye, başına açılan büyük gailelerle uğraşırken, Atlantik ötesi bir devlet tarafından yapılan büyük projelerin bir parçası ve hatta en önemli aktörü olabileceği varsayımlarıyla gün geçtikçe kendi inisiyatifi kullanamaz bir mecraya sürüklenmektedir. Arzu etmediğimiz siyasi gelişmelerin yanı sıra bir dizi küresel tezler kafaları karıştırmakta; sözde Türkiye'nin dostu veya stratejik ortağı olan Batılı devletlerin tutumları esasen milli onuru kırmakta, Türk insanını ciddi anlamda düşündürmektedir.

Muhakkak ki, emperyalist projeleri ve faaliyetleri sadece Türkiye ekseninde düşünmek doğru değildir. Ancak tarihin hemen her döneminde devletler arasındaki mücadelelerin en önemli mekânı olması sebebiyle Ortadoğu coğrafyası üzerinde cereyan eden olayların hiç biri Türkiye dışında (ilgilendirmez anlamında) değerlendirilemez. Tarihi gerekçelerin yanı sıra bugünkü ve gelecekle ilgili hesaplar, endişeler, düşünceler Türkiye'yi Ortadoğu politikalarının merkezine yerleştirmektedir. Başka bir ifade ile tarihi ve kültürel açıdan Ortadoğu,

Türkiye'nin nüfuz alanını oluşturmaktadır. Bu sebepten dolayı küresel projelerde Türkiye, bazen hedefteki ülkedir bazen de vasıta ülke konumundadır.

Türkiye'nin, varlık sebebi ve ciddi anlamda bir direnme gücünü oluşturan milli devlet modeli, küresel emperyal güçleri rahatsız etmektedir. Bir zamanlar CİA'nın İstasyon Şefi olarak Türkiye'de görev yapan Graham Fuller'in açık ifade ettiği şu sözler bu gerçeği yansıtmaktadır:

"-Kemalizm bitti, bütün dünyadaki liderler gibi o da sonsuza dek yaşayacak bir ürün veremedi. Oysa İncil ve Kur'an veriyor. Bu nedenle kendisine entellektüel güven duyan Türkiye, İslâm'ın günlük hayattaki yerini almasını yeniden düşünmelidir!"

Burada öncelikle Kemalizm'in bittiğini söyleyen CİA'nın istasyon şefi, Türkiye'ye İslâm'ın günlük hayattaki yerini almasını düşünmesini tavsiye ederken ne kadar samimidir? Üstelik bu kişi bir Protestan Hıristiyan ise... Vaktiyle benzer ifadelerin aynı kişi veya teşkilatlar tarafından Humeyni İran'ına da yapıldığını düşünürsek samimiyetin derecesini daha iyi anlarız. Burada asıl ilginç olan İncil ile Kur'an'ın yan yana ve aynı gerekçe ile zikredilmesidir. Kur'an'ı gerçek kutsal kitap, Hz. Muhammed (s.a.v)'i gerçek peygamber olarak asla kabul etmeyen bir din ve mezhebe mensup bir kişinin Kur'an'a atıfta bulunarak Türkiye'ye çok önemli tavsiyelerde bulunması nasıl izah edilebilecektir? İşte asıl tuzak buradadır. Kemalizmin karşısına İslâm çıkartılmaya çalışılırken Atatürk'ün inşa ettiği Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin milli yapısını yıkmak arzusu hemen anlaşılacak şekilde İslâm'ın günlük hayattaki yerini alması yönündeki tavsiyenin nedeni anlaşılabilir. Bu tavsiye acaba Protestan bir Hıristiyan'ın İslâm'a verdiği değer ve saygı dolayısıyla mı yapılmaktadır?

Bir yandan böyle resmi veya yarı resmi ifadeler kullanılırken bir yandan da Medeniyetler İttifakı, Dinlerarası Diyalog, İlimli İslâm, Protestan İslâmlık söylemleri serdedilmektedir. Öncelikle bütün bu kavramların Türk ve İslâm dünyası dışında oluşturulduğunu ve Türk-Müslüman toplumların kabulüne sunulmuş olduğunu görmemiz gerekmektedir.

İşte insanlığı huzura kavuşturacak projenin temel ve reddedilemez gerekçesi (!):

"Medeniyetler arasındaki çatışmanın insanlığa hayır getirmeyeceği açıktır. Öyleyse medeniyetler arasında ittifak sağlanmalıdır. Medeniyetlerin her biri bir dinin öğretileri ekseninde geliştiği için de dinler arası diyalog kurulmalıdır; kurulabilir. Böylece insanlık huzur ve sükun bulabilir."

Bu görüşü önyargıdan uzak düşünsek bile, dinler arasında kurulması istenen diyalogun ne gibi açmazlarının olduğu; kabul edilebilir/edilemez yönlerinin neler olduğunun mutlak surette bilinmesi gerekmektedir. Türkiye'nin politikasının yönünü belirlemesi gereken görüşler olarak ileri sürülen bu kavramların, medeniyete,

kültüre ve inanca müteallik meseleleri ihtiva etmesi sebebiyle her yönüyle incelenmesi gerekmektedir. İnsanlığın huzuru için insani değerlerin yeniden tanzimi anlamına gelecek bu görüşler ve teşebbüsler, evrensel değerlerle bütünleşmek gibi bir tarzda anlaşılmalıdır. Kaldı ki, Osmanlı Devleti'nin yıkılışında da emperyalist devletlerin, insani ve evrensel değerler olarak dayattıkları bir dizi kavram/görüş marifetiyle Osmanlı toplumunu parçaladıkları gerçeği gözden uzak tutulmamalıdır.

24 Aralık 1999 yılında yayınladığı mesajda "Birinci bin yılda Avrupa Hıristiyanlaştırdı. İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı. Üçüncü bin yılda ise Asya'yı Hıristiyanlaştıralım." Sözü'nü sarfeden Papa II. John Paul'un Kilisesi tarafından uygulamaya konulan bir proje olan Dinlerarası Diyalog'tan Hıristiyan dünyasının ne anladığı bilinmelidir. İki yüz yıldır Papalık, Misyoner faaliyetleri ile cahil ve kâfir Müslümanları (!) Hıristiyanlaştırmak için çalışmalarını sürdürmüştür. 50 yıldır ekonomik ve teknolojik imkânlarla da desteklenen Misyonerlik faaliyetleri de bütün hızıyla devam ettiğine göre Vatikan'ın istediği, Dinlerarası Diyalog vasıtasıyla Hıristiyanlığı özellikle İslâm dünyasında

anlatılmaması olarak algılasak yine asıl amacı atlamış oluruz. Arzu edilen diyalogun, Türk münevverinin anlamak istediği gibi ilâhi dinlerin müntesiplerinin hoş görü içinde yaşamalarını temin etmek olmayıp, bütün insanların Hıristiyanlaştırılması amacına matuf olduğu doğrudan Vatikan'ın verdiği mesajlardan anlaşılabilir.

Esasen Hıristiyan ilâhiyatı, dinler arasında bir diyaloga müsaade etmezken, Hıristiyan mezhepleri ve kiliseleri arasındaki akaid problemleri yüzyıllarca süregelirken, İslâm dünyasının, hangi mezhebi, hangi kiliseyi ve hangi Hıristiyan akaidini muhatap alacağı ayrıca düşünülmelidir. Meşhur İznik Konsülünde 100'ün üzerinde İncil'den dört tanesinin kabul görmesi bile ortada gerçek bir İncil'in bulunmadığını göstermektedir. Mevcut İncillerin de başta Pavlos olmak üzere Hz. İsa (a.s.)'nin havarileri tarafından kaleme alındığı zaten inkâr edilmiyor. Bu çeşitliliğe rağmen Vatikan'ın İslâm'a daha yakın gördüğü Barnabas İncili'ni neden yasaklamış olduğundan da kısaca bahsetmek gerekir. Pavlos'un Hz. İsa'yı Oğul-Tanrı, kendisini de peygamberlik tahtına oturtmasından sonra yasaklanan ve mevcut nüshaları yaktırılan Barnabas İncili, Hıristiyanlığın ilk döneminde okunan ve güvenilen bir kitap idi. Bugün kiliseler için Barnabas İncil'i kabul edilemez bir kitaptır. Tek bir örnek vererek Kilise'nin neden İslâm'a karşı tahammülsüz olduğunu anlayabiliriz. Barnabas İncili'nde şu ifadeler yer alıyor:

"Ey, O'nun dünyaya geleceği kutlu zaman! İnanın bana, O'nun ruhunu görenlere Allah peygamberlik verdiğinden, her peygamber gibi ben de O'nu gördüm ve

Vatikan, maksadını şu sözlerle açık açık belirtmektedir: "Bütün insanlar Hz. İsa'ya döndürülmeli, bütün insanlar vaftiz olarak Kilisede birleşmeli ve onun vücudu olan Kiliseye girmelidir. Yollar, usuller, metotlar değişir; ama hedef hiç değişmez: Bütün insanları Hıristiyanlık dinine sokmaktır nihâî maksadımız."

O'na saygı gösterdim. O'nu görünce, ruhum teselli ile doldu (ve) dedim: Ey Muhammed, Allah seninle olsun ve beni ayakkabının bağlarını çözecek değerde kılsın."

İslâm ilâhiyatına göre Hz. Muhammed (s.a.v.)'den önce gelen bütün peygamberlere inanılır. Hz. Musa (a.s.) da, Hz. İsa (a.s.) da hak peygamberlerdir. Ancak Yahudiler ve Hıristiyanlar ise (Barnabas İncili'ndeki ifadeye rağmen) Hz. Muhammed (s.a.v.)'e inanmıyorlar. Bu husus Kur'an-ı Kerim'de de ifade edilmektedir:

"Hani Meryem oğlu İsa'da: "Ey İsrailoğulları, gerçekten ben, sizin için Allah'tan gönderilmiş bir elçiyim. Benden önceki Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra ismi "Ahmed" olan bir elçinin de müjdeleyicisiyim" demişti. Fakat O, onlara apaçık belgelerle gelince: "Bu, açıkça bir büyüdür" dediler." (Saff/6)

Tevhid inancı, İslâmiyet ile Yahudilik ve Hıristiyanlık arasındaki en temel farklılığı oluşturmaktadır. Bu husus ta Kur'an'da beyan edilmektedir:

Yahudiler: "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler; Hıristiyanlar da: "Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bu, onların ağızlarıyla söylemeleridir; onlar, bundan önceki inkâr edenlerin sözlerini taklid ediyorlar. Allah onları kahretsin; nasıl da çevriliyorlar?" (Tevbe/30)

Bu bilgilerden de anlaşılacağı gibi İslâm-Hıristiyan-Yahudi akaidi ile birlikte düşünülürse dinler arasında diyalogun kurulması mümkün değildir. Dinlerarası Diyalog'un asıl açmazı dinlerin inanç esaslarındaki farklılıklardır. Kaldı ki, hiçbir din, kendi inanç esaslarını tartışmaya açmak istemez. Çünkü dinin inanç esaslarının tartışılması bir kabul ve müdahaleyi zorunlu kılabilir. Dolayısıyla orijinallik iddiasıyla çatışan bir duruma düşmekten imtina edilir. Bu durumda diyalogdan anlaşılması gereken "hoşgörü" olmalıdır. Dinlerin inanç esaslarını tartışmadan, hangi dine mensup olursa olsunlar toplumlar arasında güzel ilişkiler kurmak söz konusudur. Bizim açımızdan bunun hiçbir sakıncası da yoktur. Kaldı ki İslâm tarihinin hemen her döneminde Müslümanlarla birlikte Yahudiler, Hıristiyanlar ve diğer dinlere mensup insanlar asırlarca bir arada yaşamışlardır. Ancak arzu edilen huzur 20. yüzyılda tesis edilememektedir.

Neden?...

Sömürülen toprakların insanları mı hoşgörüden uzaklaşmışlar; yoksa sömürülen toprakların insanları, emperyalist vahşeti hakim kılan ve her türlü zulmü kendilerine reva gören bir kültürün temsilcilerinin arzu ettikleri hoşgörüyü mü algılayamamışlar; anlayamamışlardır? (!)

Ezcümle; hoşgörü anlamındaki diyalogun temel şartı "samimiyet"tir. Tarihe bakılırsa, Hıristiyan Batı'nın İslâm-Türk dünyasına tahammülünün olmadığını gösteren yüzlerce örnek görülebilir. Bugün de İslâm-Batı dünyalarının ilişkilerine bu nokta-yı nazardan bakılırsa Dinler arası diyalog konusunda ne kadar samimiyetin olup olmadığı anlaşılacaktır. Samimiyeti kaldırdığınız zaman ortada küresel emperyalist bir plan kalacaktır.

HOCALI ŞEHİTLERİNİ RAHMETLE ANIYORUZ

Azerbaycan'ın Hocalı kentinde Ermeni askerlerince hunharca katledilen 613 soydaşımıza Yüce Allah'tan rahmetler diliyoruz!

Onlar; savunmasız, yaşlı, kadın ve çocuklar!

Kendi yurtlarında özgür yaşamaktan başka bir istekleri yoktu.

26 Şubat 1992 günü Ermenistan Silahlı Kuvvetlerine bağlı güçler tarafından katledildiler; Şehit edildiler.

83 çocuk, 106 kadın ve 424 genç, yaşlı erkek işkence yapılarak vahşice katledilmiştir.

487 ağır yaralı, 1275 esir verilmiş, canını kurtarabilen yaklaşık 5 kişi ise yurtlarını terk ederek sürgün durumuna düşmüştür.

Hocalı Katliamı bir soykırımdır.

Ermeni vahşetinin en son örneğidir;

Ermenistan Devletinin kararı ile bir ayırım yapmadan, çocuk, kadın, yaşlı ve savunmasız sivil halk işkence edilerek topluca katledilmiştir.

Katliamı; Ermenistan Silahlı Kuvvetlerinin 366. Alayı, 2. Taburu (Batalyon)'na bağlı birlikler yapmıştır. Katiller ve Komutanların isimleri bellidir.

Bugün, Ermenistan'la ilişki kurmak isteyenler, sözde soykırım iddialarına destek çıkarlar Hocalı Katliamında soydaşlarımızı katleden eli kanlı katillere kucaklaştıklarını unutmazınlar!

Biz, Hocalı Şehitlerimizi asla unutmayacağız.

Ermeni katilleri asla unutmayacağız.

Ermeni katillere dostluk gösterenleri de asla affetmeyeceğiz.

Şehitler ölmez ve Şehitlerin kanları yerde kalmaz; tarih bunun şahididir.

Tüm Şehitlerimize Yüce Allah'tan rahmetler ve öncelikle Azerbaycan Türklerine ve Türk Milletine başsağlığı diliyoruz.

TÜRKAV